

Arrest

nr. 92 734 van 30 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 juni 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 oktober 2012.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 25 juni 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.2 Op 27 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de genaamde (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 25.06.2012*

Overwegende dat betrokkene op 17.02.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 10.05.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 06.09.2010 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 25.06.2010 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zijn paspoort voorlegt; betrokkene dit document reeds tijdens zijn vorige asielpcedure heeft aangebracht; dit document informatie bevat over zijn identiteit en deze niet wordt betwist; betrokkene een verklaring van de gemeente aanbrengt waarin bevestigd wordt dat zijn vader veel problemen kende met verschillende families aan wie hij geld verschuldigd was; betrokkene niet kan aantonen hoe hij dit document in handen heeft gekregen; dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont; de door betrokkene aangebrachte documenten niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het CGVS en de RVV kunnen weerleggen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

*De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.
(…)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (“(g)een onderzoek van aanvraag voor subsidiaire bescherming”). In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) (“(f)oltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst”). In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève) (“(g)een onderzoek van de vluchtelingenstatus”). In een vierde middel voert de verzoekende partij de gezamenlijke schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de wnd. kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris. Bijgevolg kan de verzoekende partij de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet dienstig inroepen. De artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 hebben betrekking op de toekenning van respectievelijk de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort, maar overeenkomstig artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 tot die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Evenmin kan de verzoekende partij dienstig aanvoeren dat er een onderzoek naar haar vluchtelingenstatus diende te gebeuren en de schending aanvoeren van artikel 1,A, 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat dit verdrag geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde heeft. Voorts behoort het onderzoek naar de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verzoekende partij voert de schending van artikel 3 EVRM aan, doch verwijst enkel naar de algemene toestand in haar land van herkomst en geeft ze een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is.

Waar de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uitleg over wat naar haar mening de inhoud is van deze beginselen. Deze handelwijze voldoet niet aan de vereiste dat om van een middel te spreken de wijze moet worden omschreven waarop het aangevoerde zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden door de bestreden beslissing." Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 3 oktober 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 20 november 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 17 september 2012 opgenomen grond, stelt zij dat de situatie in het land van oorsprong zich verzet tegen een terugkeer en dat een algemene beschrijving van de veiligheidssituatie in het land van oorsprong moet volstaan om het aangevoerde risico aannemelijk te maken, waarbij zij aangeeft dat het concept van de subsidiaire bescherming op hetzelfde principe is gestoeld.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting opnieuw verwijst naar de situatie in haar land van oorsprong en hiermee in het geheel niet ingaat op de in de beschikking van 17 september 2012 opgenomen gronden met betrekking tot het eerste, het derde middel en het vierde middel, zodat dit betoog aan deze drie voornoemde gronden geen afbreuk kan doen. Met betrekking tot het vierde middel merkt de Raad voor zover als nodig ter verduidelijking op dat de verzoekende partij zowel ten aanzien van het zorgvuldigheidsbeginsel als ten aanzien van de motiveringsplicht nalaat te omschrijven op welke wijze het betrokken beginsel door de bestreden beslissing is geschonden. Met betrekking tot het tweede middel, met name de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting nog steeds volledig voorbijgaat aan het feit dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij houdt weliswaar voor dat een algemene beschrijving van de veiligheidssituatie in het land van oorsprong moet volstaan om het aangevoerde risico aannemelijk te maken en verwijst hierbij naar het concept van de subsidiaire bescherming, maar de Raad benadrukt in dit verband nogmaals hetgeen reeds in de beschikking van 17 september 2012 uitdrukkelijk werd gesteld, met name dat zulke algemene verwijzing niet volstaat en dat de verzoekende partij wel degelijk enig persoonlijk verband met haar persoon aannemelijk dient te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist, waarbij kan worden opgemerkt dat met betrekking tot subsidiaire bescherming hetzelfde geldt (cf. RvS 13 februari 2012, nr. 217 895). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar algemene verwijzing ter terechtzitting nog steeds nalaat voornoemd persoonlijk verband aannemelijk te maken of enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het tweede middel reeds in de beschikking van 17 september 2012 werd aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 17 september 2012 opgenomen grond ten aanzien van elk van de vier middelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 48/4

van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, niet kan worden aangenomen.

De eerste drie middelen zijn ongegrond.

Het vierde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET